

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Жуков М.С.

студент,

Науковий керівник: Пирожкова Ю.В.

доктор юридичних наук, доцент,

Запорізький національний університет

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРАВОВИХ НОРМ У СФЕРІ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

25 грудня 2015 року було прийнято Закону України «Про публічні закупівлі» [1], який докорінно змінив систему придбання товарів, робіт, послуг за бюджетні кошти. Так, відповідно до п.20 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про публічні закупівлі», публічними закупівлями є придбання замовником товарів, робіт і послуг, у порядку, встановленому цим законом.

Передумовами прийняття цього нормативно-правового акту, стало підписання та подальша ратифікація угоди про асоціацію між Україною з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, яка у главі 8 закріплює основні положення та вимоги, які стосуються організації та проведення публічних закупівель [3]. виконання угоди про асоціацію та приведення українського законодавства у сфері публічних закупівель до європейських стандартів, у Києві розпочав свою роботу проект «Гармонізація системи державних закупівель в Україні зі стандартами ЄС», наслідком діяльності якого було прийняття Закону України «Про публічні закупівлі».

Відповідний Закон ввів обов'язкове застосування електронної системи публічних закупівель, скоротив кількість процедур закупівель та залишив серед них наступні: відкриті торги, конкурентний діалог, переговорна процедура закупівлі.

Змінились й повноваження органів Казначейства у сфері публічних закупівель, зокрема, згідно із частиною другою статті 7 Закону [1] до здійснення оплати за договором про закупівлю орган Казначейства, шляхом перегляду документів, розміщених в електронній системі

закупівель Prozorro, перевіряє наявність договору про закупівлю, річного плану закупівель та звіту про результати проведення процедури закупівлі, які підтверджують проведення процедури закупівлі, за результатами якої укладено договір про закупівлю. В цілому ж, відповідний закон має позитивне значення для змін українського законодавства у сфері публічних закупівель та його подальшого приведення до норм європейських стандартів.

Що стосується системи оподаткування закупівель, які здійснюються за бюджетні кошти, то слід зазначити, що переможці тендеру сплачують наступні податки:

1. Податок на доходи фізичних осіб (якщо переможець тендеру є фізичною особою-підприємцем);
2. Податок на прибуток (якщо переможець є юридичною особою);
3. Єдиний податок (якщо переможець є платником єдиного податку);
4. Податок на додану вартість (якщо переможець є платником на додану вартість).

При цьому, слід зазначити, що питання податків, які сплачує переможець тендеру регулюються Податковим кодексом України, який було прийнято 02.12. 2010 року [2].

Тож, підсумовуючи усе вищезазначене, можна дійти висновку, що Україна перебуває на шляху трансформації норм, які регулюють питання організації та проведення публічних закупівель та приведенні нормативно-правових актів, у цій сфері до норм європейських стандартів. Яскравим вираженням таких дій є прийняття нового Закону України «Про публічні закупівлі». Питання оподаткування у сфері публічних закупівель має загальний характер, без наявності особливостей. Так, ставки, об'єкти, бази оподаткування встановлюються Податковим кодексом України.

Тож, Україна обрала шлях модернізації суспільних відносин, які складаються у сфері організації та проведенні закупівель за бюджетні кошти, з метою задоволення суспільних та державних інтересів.

Однак враховуючи притаманну суспільним відносинам динамічність, постійного вдосконалення та перегляду потребує і інститут публічних закупівель. При цьому, основним засобом такого вдосконалення є історичний аналіз недоліків українського законодавства, аналіз європейських стандартів у сфері публічних закупівель, з метою приведення до них українського законодавства, а також аналіз існуючого

закону, який регулює питання організації та проведення публічних закупівель.

Список використаних джерел:

1. Про публічні закупівлі: Закон України від 25.12.2015 № 922-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 9. – Ст. 89.
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI // Відомості Верховної Ради. – 2011. – № 13. – Ст. 112.

Ковальчук О.В.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки,
Національна академія Служби безпеки України*

ЗАГРОЗИ АРХІВНИМ ДОКУМЕНТАМ ТА ЗАХИСТ ВІД НИХ

Захист архівних документів є одним з найважливіших функцій архівних установ. Дана проблема вивчена в багатьох наукових дослідженнях. До переліку робіт, що стосуються даної теми, можна віднести підручники «Доступ до архівних документів: законодавство і практика» [1], «Основні правила роботи державних архівів України» [2]. Збереження архівних документів зачіпається в роботах Т.Ф. Павлової [1], В.Д. Банасюкевича [2], Б.В. Бурангулова та інші.

Термін «архів» визначається як відповідно установа чи структурний підрозділ, що забезпечує облік і зберігання архівних документів, використання відомостей, що в них містяться, та формування Національного архівного фонду і/або здійснює управління, науково-дослідну та інформаційну діяльність у сфері архівної справи і діловодства [3]. Архів забезпечує збереження соціальної пам'яті суспільства, відіграє важливу роль в державі і суспільстві, комплектуючи свої фонди достовірною інформацією. Але також необхідно захистити інформацію, що знаходиться в архівах від несанкціонованого доступу, розкрадання і стихійного лиха.